

גופייהו בפ"ב דחולין ריש דף ל"ד (ד"ה מאן) כהונת עולם הל' נדרים דף ס"א ע"ד גבי עולא ור' אלעזר, ובדוכתי אחריני טובא: דברים דף נ"ד ב', ובכנסת הגדולה חו"מ סי' כ"ה בכללי הקים לי אות (ט"ו) [ס"ו]⁴⁸⁹:

רלו. הלכה כרב באיסורי⁴⁸⁵

היינו היכא דפליגי באיסור לבד או בממון לבד, אבל היכא דעיקר פלוגתייהו תלי בדינא, אע"ג דנפקא מינה לאיסור, הלכה כשמואל בדיני. כן כתב הכנסת הגדולה בכללי הגמרא כלל (נ"ה) [נ"ג] בשם בנימין זאב (סי' רס), ומהריב"ל (ח"ג סי' צט), ומהרש"ך (ח"א סי' קמח), ועצמות יוסף (קידושין עג, א).

רלו. הלכה כרב באיסורי⁴⁹⁰ ולא מחביריו. ובמקום אביו אין הלכה כמותו* כן כתב הכריתות בימות עולם ש"ג סי' ד', ואחריו נמשך הר"ב הליכות עולם בפ"א משער החמישי (אות ה). וכן ראיתי להרי"ף (גיטין כו, א בדפי הרי"ף) והרא"ש (שם פ"ה סי' ה) ז"ל בפרק הניזקין שהביאו דברי הגאון שפסק כרשב"ג

ועיין בספר פרחי כהונה דף קל"ב א' (ב"מ נא, ב)⁴⁸⁶, ובחידושי הריטב"א לקידושין דף ל"ח ב' (כג, ב)⁴⁸⁷, ובספר הליכות אלי כלל ס', ובתוס' דנזיר כ"ד ב' ד"ה ואמר⁴⁸⁸, ובקידושין כ"ג ב' ד"ה ורבי אלעזר, וב"ט פ"ב א' ד"ה לא. וע"ע ספר

אה"ח 1234567

•• נשתת ידו ••

בפשיטות עפ"ד הגמ' שם, דרבי זירא חבירו של רב יהודה היה. 485. ראה בזה לעיל הערה ריש כלל קמז. 486. ושם כתב דברי המהריב"ל שם, ודברי הרא"ש ב"ק פ"ד סי' ד גבי פלוגתא דרב ושמואל, דאם נחלקו לענין איסורא פסקינן כרב בתרווייהו, ואם נחלקו לענין ממזנא פסקינן כשמואל בתרווייהו, ואע"ג דהש"ס נקט פלוגתתם לענין ממזנא, בתר עיקר פלוגתייהו אזלינן. 487. ושם כתב בדבר דלאו לענין איסורא פליגי אלא כי איתשיל לענין דינא הוא דאיתשל, הלכתא כשמואל בדיני. 488. ושם נקטו דאף דיש נפק"מ גם לענין ממון, מ"מ כי איתשיל בש"ס שם לענין איסורין איתשיל והלכתא כרב. 489. שם דן במילתא דאית בה איסור וממון, האם נחשב כאיסור או כממון גבי קים לי, וזה כעין כלל זה האם הלכה כרב או כשמואל במלתא דאית בה איסור וממון. וע"ע שו"ת בעי חיי יו"ד סי' קצז מש"כ בזה. והרא"ש ב"מ פ"ד סי' יז כתב גבי פלוגתת רב ושמואל שם דהלכתא כרב, כיון דקיי"ל כוותיה באיסורי, דאונאה הוא איסור, ולא דמיא תך פלוגתא לפלוגתא דפליגי רב ושמואל בענין גזל בכמה דוכתי וקיי"ל כשמואל בדיני, דהכא פליגי בלכתחילה אם מותר להתנות כן ולהיפטר מאונאה. וכ"כ בשמו כנה"ג חו"מ סי' רכו הגהב"י אות כב. ועיין שו"ת בתי כהונה ח"ב בית ועד לשונות הפוסקים סי' יד מש"כ באורך בדבר זה. וע"ע מהר"ם שיף כתובות יד, ב שכתב ג"כ דכיון דעיקר פלוגתא דרב ושמואל התם מיתניא לגבי איסורי פסקינן בהא כרב אף בדיני. ועיין ספר בגדי שש (שמאמה) יו"ד סי' קי שהקשה ע"ד רבינו היאך לא זכר שרוב הפוסקים כתבו דהלכה כרב באיסורי אע"ג דנפק"מ לממון, משום דרב לענין איסורי דייק טפי. וע"ע ספר מנחה חדשה סוף מצוה נז מש"כ לפ"ד רבינו כאן. 490. ראה בזה לעיל הערה ריש כלל קמז. 491. ראה הערה לעיל ריש כלל קעה.